

Sygn. akt IIK 178/15

1Ds. 76/15/D

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01.04.2016r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Gajewski

Protokolant: Sylwia Oleksy

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Artura Idzi.

po rozpoznaniu dnia 01.04.2016r. sprawy karnej

przeciwko: **G. E.**, s. J. i T. zd. G.,

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że :

I. w dniu 22 stycznia 2015r. w L., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarze oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do pomieszczenia piwnicznego dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru celem przywłaszczenia roweru typu damka wraz z koszem o wartości 200 PLN czym działano na szkodę T. G. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1kk

II. w dniu 17 kwietnia 2013r. na trasie L. – G., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarze oraz z celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim przecięciu przewodu podłączeniowego do czujników (...) 3 dokonał zaboru celem przywłaszczenia 2 szt. tego kabla o łącznej wartości 10m wartości 1962 PLN w wyniku czego doszło do zakłócenia prawidłowego działania linii (...) czym działał na szkodę (...)Oddział w W.,

tj. o czyn z art. 254a kk

III. w dniu 27 czerwca 2013r. na trasie L. – G., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarze oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zaboru celem przywłaszczenia 2 szt. głowicy sygnałowej tarczy ostrzegawczej A o wartości 1280 PLN, działając na szkodę (...)w W.,

tj. o czyn z art. 278 § 1kk

IV. w okresie od 4 do 28 października 2013r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniu 4 października 2013 r. na trasie L. – S., woj. (...) dokonał zaboru celem przywłaszczenia słupka hektometrycznego metalowego o wartości 300 PLN, w dniu 24 października 2013r. na trasie L. – J., woj. (...) dokonał zaboru celem przywłaszczenia krzyża św. A. z przejazdu kolejowego o wartości 300 PLN, w dniu 28 października 2013r. na trasie L.- S. dokonał zaboru celem przywłaszczenia trzech słupków hektometrycznych metalowych o wartości 900 PLN, czym działał na szkodę (...)w W.,

tj. o czyn z art. 278 § 1kk w zw. z art. 12kk

V. w dniu 21 października 2013r. w L., woj. (...) na trasie wyrobiska (...) działając z góry powziętym zamiarze oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zaboru celem przywłaszczenia 120 metrów przewodu elektrycznego wartości 7300 PLN zasilającego czynne pompy odwadniające wyrobisko kopalni czym działał na szkodę (...) (...) w L.

tj. o czyn z art. 278 § 1kk

VI. w dniu 06 października 2012r. w L., woj. (...) przy ulicy (...) działając z góry powziętym zamiarze oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zaboru celem przywłaszczenia z terenu Szkoły Specjalnej metalowego bloczka wyciągu, dwóch metalowych barierek od rusztowania w formie rur o długości 2,5 metra ze stali ocynkowanej, 6 sztuk wiatrownic służących do stabilizacji rusztowania w pionie o wartości łącznej 800 PLN czym działał na szkodę R. D. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1kk

I. uznaje oskarżonego G. E. za winnego czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 279 § 1 kk i przyjmując, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, na podstawie art. 279 § 1 kk zw. z art. 283 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonanie nieodpłatnej kontrolowanej pracy wskazanej przez Burmistrza Miasta L. w wymiarze 30 godzin w skali miesiąca

II. uniewinnia oskarżonego G. E. od zarzutu popełnienia czynów opisanych w pkt. II – VI części wstępnej wyroku,

III. na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. i art. 624 §1 k.k. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów postępowania w sprawie i kosztami tymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

G. E. jest synem T. G. (2) i mieszka razem z nią w L.. W dniu 22.01.2015 r., będąc pod wpływem alkoholu, oskarżony włamał się, zrywając kłódkę zabezpieczającą drzwi do piwnicy należącej wyłącznie do jego matki i zabrał stamtąd rower pokrzywdzonej, który ukrył. Następnie wrócił do domu i oznajmił T. G. (2), że skradziono rower, on wie kto to zrobił i może go odzyskać za kwotę 50 złotych. Gdy kobieta oświadczyła, że dzwoni na policję oskarżony prosił, aby tego nie robiła. Od mieszkańców budynku pokrzywdzona dowiedziała się, że rower ukradł jej syn G. E..

Skradziony przedmiot został znaleziony przez policję w toku czynności sprawdzających i oddany pokrzywdzonej. T. G. (2) przebaczyła oskarżonemu i prosiła o nie wymierzanie mu kary.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 100, k. 118, k. 127, k. 172, zeznania T. G. – k. 90, k. 172v, protokół oględziny – k. 92)

W okresie od 06.10.2012 r. do 28.10.2013 r. na trasie kolejowej L. – Gryfów oraz L. – S. i w (...), a także w L. na ul. (...) nieustaleni sprawcy dokonali licznych kradzieży na szkodę R. D. (1), (...). Oddział w W..

(dowód: zeznania W. G. – k. 64, W. Z. – k. 78, k. W. M. – k. 26, k. 33, M. S. – k. 44 i R. D. – k. 5, postanowienia – k. 15, 40, k. 59, k. 72, k. 84)

W okresie od 09.04.2013 r. do dnia 12.05.2013 r. oskarżony przebywał w izolacji w Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w B. i korzystał z kilkugodzinnych przepustek w dniu 22.04.2013 r., 07.05.2013 r., 10.05.2013 r. 14.05.2013 r. i 16.05.2013 r. wracając na noc do szpitala.

(dowód: informacji – k. 187, wyjaśnienia oskarżonego –k. 172, zeznania T. G. – k. 90, k. 172v)

W swoich wyjaśnieniach oskarżony początkowo przyznał się do zarzucanych mu czynu. Następnie odwołał przyznanie się do wszystkich czynów, poza kradzieżą roweru z dnia 22.10.2015 r., tłumacząc, że on tego nie zrobił i do przyznania został zmuszony przez funkcjonariuszy policji.

G. E. ma 25 lat. Utrzymuje się z renty chorobowej. W przeszłości nie był karany. Nie cierpi na schorzenia natury psychologicznej psychiatrycznej lub neurologicznej. Jest osobą uzależnioną od alkoholu i narkotyków.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k.171, informacja z KRK – k. 97)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których konsekwentnie przyznawał, że dokonał kradzieży roweru na szkodę matki T. G. (4) są prawdziwe. Znajdują one bowiem odzwierciedlenie w pozostałym uznanym przez Sąd za wartościowy materiał dowodowy w postaci oględzin miejsca zdarzenia oraz relacji samej T. G. (4). Świadek opisała zachowanie syna po zdarzeniu oraz fakt, że o tym, iż to on dokonał kradzieży dowiedziała się od sąsiadów (osób zaufanych). Celem tej kradzieży było wyłudzenie pieniędzy, które uzależniony oskarżony chciał przeznaczyć na używki.

W tym stanie rzeczy – wobec braku dowodów przeciwnych – nie może być wątpliwości, że oskarżony zachował się w sposób opisany w pkt I części wstępnej wyroku.

Sąd nie zakwestionował zgromadzonych w toku niniejszego postępowania i ujawnionych dokumentów albowiem zostały sporządzone przez upoważnione podmioty w zakresie ich kompetencji, w odpowiedniej formie i nie były przez strony kontestowane.

Poddając merytorycznej analizie zasadność zarzutu postawionego oskarżonym zauważyć należy, że przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. polega na usunięciu przeszkody i zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nim władającej i objęcie go we własne władanie przez sprawcę. Usunięcie przeszkody to z kolei przełamanie zabezpieczenia. Jest więc niewątpliwym, że zerwanie siłowe kłódki zabezpieczającej skobel w drzwiach piwnicznych kwalifikuje się jako włamanie w rozumieniu art. 279 § 1 k.k.

W tej sytuacji czynność sprawcza oskarżonego wypełniła wszystkie znamiona czynu opisanego w art. 279 § 1 k.k.

Nie ulega także wątpliwości, że dokonując zaboru wymienionego w zarzucie przedmiotu, oskarżony działał z zamiarem trwałego pozbawienia pokrzywdzonej możliwości dysponowania tą rzeczą. Swoim działaniem wyjmował je bowiem spod władztwa właścicieli i obejmował we własne posiadanie. Tym samym czynu tego dopuścił się w zamiarze bezpośrednim chęcią jego popełnienia.

Konkludując Sąd Rejonowy stwierdził, iż oskarżony swoim zachowaniem, w sposób opisany w akcie oskarżenia, wypełnił znamiona przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i winę tego przestępstwa należy mu przypisać.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę zasady wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a w szczególności okoliczności popełnienia czynu, rozmiar wyrządzonej szkody, zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu przestępstwa, stopień zawinienia, a także względy prewencji indywidualnej i ogólnej.

Sąd uznał, że z uwagi na brak szkody, wybaczenie ze strony pokrzywdzonej i jej ostateczne stanowisko w kwestii wymiaru kary dla oskarżonego, czyn którego się on dopuścił należy zakwalifikować jako wypadek mniejszego wagi o jakim wspomina art. 283 k.k.

Dalszą konsekwencją takiego stanu rzeczy było to – po uwzględnieniu okoliczności łagodzącej o których wyżej uzupełnionych o uprzednią niekaralności oskarżonego i jego przyznanie się do winy – że Sąd zdecydował o wymierzeniu mu kary ograniczenia wolności w niskim wymiarze 3 miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy w ilości 30 godzin w skali miesiąca. Tak ukształtowana kara będzie w ocenie Sądu sprawiedliwa i uzmysłowi oskarżonemu naganność jego postępowania.

Sąd ponadto uniewinnił oskarżonego od pozostałych inkryminowanych mu przestępstw.

U podstaw tej decyzji legło założenie, że dowód z przyznania się oskarżonego do popełnienia tych czynów jest niewiarygodny. Zauważyć bowiem wypada, że G. E. obciążył się na etapie postępowania o kradzież dwóch głowic sygnałowych w dniu 17.04.2013 r., a czynu tego obiektywnie nie mógł popełnić, gdyż wówczas pozostawał w izolacji związanej z jego leczeniem w zakładzie psychiatrycznym. Ponadto z informacji udzielonej przez szpital wynika, że ani w tym dniu, ani wcześniej nie korzystał z przepustki. Dopiero w dniu 22.04.2013r. przepustkę taką otrzymał i to jedynie w godzinach pomiędzy 18:30 a 21:30. Tymczasem zawiadomienie o ujawnieniu tego przestępstwa pochodzi od pokrzywdzonego z dnia 17.04.2013 r. (ze wskazaniem godziny kradzieży na 1.00, gdzie usterkę związaną z tym zdarzeniem usunięto tego dnia o godzinie 09.00 – vide: k. 78, k. 76). Wykluczone zatem jest, aby czynu tego dokonał oskarżony.

W tym stanie rzeczy stwierdzić trzeba, że zarówno dowód z przyznania się, jak i dowód z eksperymentu procesowego dotyczącego tego zdarzenia jest bezwartościowy. W sytuacji, gdy w niniejszej sprawie brak było innych dowodów – chociażby pośrednich – świadczących o sprawstwie oskarżonego, jedyną słuszną decyzją jaką Sąd mógł podjąć było uniewinnienie go od stawianego mu w pkt II aktu oskarżenia zarzutu.

W konsekwencji Sąd uznał także, że pozostałe wyjaśnienia dotyczące innych inkryminowanych mu czynów z okresu lat 2012 i 2013, w których to oskarżony przyznał się do ich popełnienia są nieprawdziwe. Podobnie jak w przypadku czynu z 17.04.2013 r., jego przyznanie dotyczyło zdarzeń odległych w czasie, co do których postępowania dawno wobec niewykrycia sprawców umorzono. Pomijając analogię co do okoliczności składania relacji odnośnie tych przestępstw, jak i przestępstwa z dnia 17.04.2013 r. podkreślić należy, że przy braku jakichkolwiek dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, zupełnie nielogicznym jest, aby miał on składać wyjaśnienia dla siebie obciążające („sam z siebie” – zeznania K. M., G. M. k. 188v). Ponadto zauważyć trzeba, że chociażby z zeznań W. G. wynika, iż skradzione w dniu 27.06.2013 r. tarcze były na tyle ciężkie, że jedna osoba nie zdołałaby ich zdjąć. Tymczasem oskarżony nie wspomniał o tym, aby dokonał tej kradzieży z pomocą innych osób, a co więcej w ogóle w jego głównych wyjaśnieniach próżno szukać relacji dotyczącej kradzieży dwóch głowic tarczy sygnałowej z dnia 27.06.2013 r. W wyjaśnieniach z 23.01.2015 r. (vide: k. 100) mowa zaś jest o jednej skrzynce oświetleniowej skradzionej latem 2013 r. To zdarzenie zostało natomiast opisane w toku „eksperymentu” procesowego z udziałem oskarżonego, gdzie precyzyjnie już opisał, używając fachowego słownictwa, kradzież dwóch głowic tarcz ostrzegawczych i wskazał miejsce tej kradzieży. Podobne nieścisłości w relacji oskarżonego ujawniają się także w jego wyjaśnieniach dotyczących kradzieży kabla (raz jest to 5 metrów innym razem 10 – zdarzenie już omówione z 17.04.2013 r.), w sytuacji gdy kradzieży tej z przyczyn obiektywnych nie mógł się dopuścić.

I jakkolwiek w pozostałej części porównanie wyjaśnień oskarżonego z oświadczeniami złożonym w toku eksperymentu nie przynosi już znaczących różnic, to jednak ich ocena przez pryzmat tej relacji dotyczącej czynu z 17.04.2013 r. nie pozostawia wątpliwości, że dowody te są nieprzydatne do czynienia ważkich dla orzekania ustaleń faktycznych w sprawie. Gdy do tego dodać, o czym była już mowa, że brak jest innych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, jedynym trafnym rozstrzygnięciem było uniewinnienie oskarżonego do pozostałych, stawianych mu zarzutów opisanych w pkt 3-6 aktu oskarżenia.

W tych okolicznościach Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia oskarżonego, że nie dopuścił się wyżej wymienionych czynów.

Gwoli ścisłości podkreślić należy, że Sąd uznał za niewiarygodne zeznania G. M. (2) i K. M. (2), w których twierdzili oni, że oskarżony relacjonował o zdarzenia sprzed lat sam z siebie. Nie wnikając w sposób przesłuchania G. E. zauważyć należy, że zeznania świadków pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi i omówionymi wyżej wyjaśnieniami oskarżonego. I choć nie potwierdziła się wersja oskarżonego o wymuszeniu siłą dowodu z przyznania się do czynów, to jednak przyznać należy mu rację, że czynów o których rzekomo sam z siebie miał mówić, nie dopuścił się i nie miał żadnej wiedzy o okolicznościach ich popełnienia.

Zeznania Ł. B., wobec braków pamięciowych świadka, nie wiele zaś wniosły do sprawy.

O kosztach Sąd zdecydował na podstawie przepisów wskazanych w pkt III części dyspozytywnej wyroku i zwolnił oskarżonego – mając na uwadze jego sytuację materialną i utrzymywanie się z renty - z konieczności ich uiszczenia. W części uniewinniającej koszty z urzędu ponosi Skarb Państwa.